II 501/36 (Sb. n. s. 15.581), vyvozováno, že v řízení o zbavení svéprávnosti je lhůta rekursní 14denní.

K tomuto výkladu zavdalo asi podnět odůvodnění rekursního soudu, který nesprávně uvedl, že stížnost bylo ve smyslu § 49, odst. 3 řádu o zbavení svéprávnosti odmítnouti jako opožděnou, ježto nebyla podána v konečné lhůtě 14denní. Právní věta uvedeného rozhodnutí nemínila vylučovati použití ustanovení § 36 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. o 15denní lhůtě rekursní, neboť nejvyšší soud se ve svém odůvodnění nezabýval vůbec otázkou délky rekursní lhůty, nýbrž toliko její povahou jako konečné.

Že v řízení o zbavení svéprávnosti je ve smyslu ustanovení § 54, odst. 2 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. lhůta rekursní 15denní, vyslovil také nejvyšší soud ve svém rozhodnutí z 9. listopadu 1933, R I 993/33 (Sb. n. s. 12.990) (Č. 5140/38).«

Sdělování výše požitků pojištěnců Všeobecného pensijního ústavu.

Prvé číslo nového (XX.) ročníku Věstníku ministerstva spravedlnosti publikuje pod výše uvedeným záhlavím toto důležité sdělení:

»Všeobecný pensijní ústav v Praze bude sdělovati soudům na jejich žádost služební požitky pojištěnců, zejména ve věcech, v nichž jsou uplatňovány alimentační nároky proti pojištěncům, pokud bude dožadujícím soudem identita pojištěncova dostatečně určena. Je proto nutno, aby soud v dožádání na úřadovnu Všeobecného pensijního ústavu uvedl též jméno zaměstnavatele dotyčného pojištěnce a pokud možno datum pojištěncova narození. Naproti tomu stojí ústav na stanovisku, že nemůže sdělovati data o služebních požitcích pojištěnců organisacím péče o mládež, protože nejsou úřady a proto není pro sdělování takové zákonného podkladu. (Č. 67.131/37.)«

Nesprávné právní poučení dané finančním úředníkem.

K této otázce uvádí Průmyslový věstník, roč. 25, č. 11, str. 135:

Naše berní právo jest stále složitější, předpisy spletitější a nejasnější, takže strana často žádá úředníka fin. správy o vysvětlení k některému ustanovení. A tu se stává, že je jí dáno vysvětlení nesprávné, nebo snad i vysvětlení bylo správné, ale strana mu špatně rozuměla. Jaké účinky má takové nesprávné vysvětlení na postavení strany ve správním řízení daňovém? Československé berní právo této otázky zatím neřeší. Zajímavé jest však rozhodnutí rakouského správního dvora čís. F 286/37, v němž jest vyslovena tato právní věta: »Je-li doslov zákonných předpisů o povinnosti podati přiznání jednoznačný a každému srozumitelný, nemohla by ani nesprávná informace nějakého úředníka ospravedlniti omyl stěžovatelův, zejména jedná-li se, jako v daném případě, o úředníka jiného úřadu, než který je povolán k rozhodnutí.«

Strana nemohla by se domáhati náhrady škody, případně způsobené, ani postihem vůči úředníkovi, který dal informaci třeba nesprávnou, poněvadž, jak známo, nemáme dosud zákona o ručení za nesprávný výkon moci veřejné. Jelikož československé i rakouské berní právo spočívá na týchž principech, nutno, bohužel, míti za to, že také náš nejvyšší správní soud by se postavil na podobné stanovisko jako rakouský správní soudní dvůr. V této souvislosti citujeme ještě právní větu jiného nálezu rakouského správního soudního dvora čís. F 343/37: »Výrok úředníkův, i když byl podán v úřadě, nemá nikdy účinků zavazujících úřad. Jen rozhodnutí má účinky závazné.«

Z redakce.

Toto číslo vydáno bylo v rozsahu o 8 stran menším, poněvadž 1. číslo bylo větší o 8 stran. Příští a další čísla tohoto ročníku budou míti opět rozsah normální 32 stran, takže stanovený počet 320 stran celého ročníku bude správně dodržen.

Autoři článků v tomto čísle.

Rada min. sprav. Dr. Bohumil Nýdl, min. rada min. vnitra Vladimír Verner, vrchní komisař min. vnitra Dr. Arnim Racek, adv. Dr. Max Herzstein, adv. v Praze Dr. Jan Löwenbach.